

tører. Det forbavtede mig, jeg forstod ikke, hvad de skulde her. Naa, vi kom til „Hebron“, og da jeg kom derud, spurgte jeg Overinspektøren, om jeg maatte forelægge ham mit Materiale og meddele ham de Oplysninger, jeg sad inde med. Saa svarede Overinspektøren mig, at han havde ikke Tid at se det igennem, og han havde ikke Tid at høre paa mig. Jeg spurgte da, om jeg ikke kunde meddele Formanden for Bestyrelsen og Overinspektøren i korte Træk, hvad jeg havde Oplysning om, men det mente han ikke at have Ret til at høre paa, det kunde han ikke beskæftige sig med. Jeg sagde saa: „Under disse Omstændigheder vil jeg meget gerne bede Dem, Hr. Overinspektør, om De vil foranledige, at der sker Henvendelse til Justitsministeren om Nedsættelse af en Undersøgelseskommision“. — „Det maa De selv om. De kan jo gaa til Politimesteren. Jeg vil sige til Fru Bransholm, at hun kan anlægge Søgmaal mod Dem“. „Det forekommer mig at være urigtigt at anvende den Fremgangsmaade, thi i saa Fald skal jeg jo føre Vidnerne, hele Bevisbyrden paahviler da mig, og det vil være saare vanskeligt at sætte hele dette Apparat i Scene. Noget helt andet er det, naar Justitsministeren nedsætter en Undersøgelseskommision“. Men det vilde Overinspektøren ikke være med til. Jeg ønskede ikke noget Sagsanlæg, naar der kunde blive nedsat en Undersøgelseskommision. Men selvfølgelig maatte jeg, naar der ikke blev nedsat nogen Kommision, sige til Overinspektøren, at saa imødesaa jeg meget gerne et Sagsanlæg for at faa Lejlighed til at føre Vidner.

Jeg oplyser dette for at gøre klart, at i det Sagsanlæg, der rettedes mod mig, vilde jeg selvfølgelig i god Tro føre mine Vidner. Den ene af de unge Piger har jeg for øvrigt ikke haft Lejlighed til at tale medovre i Vestjylland. Dette Sagsanlæg skyldes altsaa Overinspektøren. Havde han rettet sig efter min Anmodning og Anmodninger, der bleve fremsatte fra mange Sider, og bedt Justitsministeren om at nedsætte en Kommision, vilde de uheldige Forhold med, at de unge Piger have afgivet forskellig Forklaring for Retten i Aarhus og i København, ikke være forekomne. Jeg maatte nødvendigvis forlange Edsafleggelse. For øvrigt tager man jo Folk i Forhør for Bagateller og tager dem i Ed om Sager af meget ringe Værdi. Naar nu min Sagfører tilraadede at tage i Ed, og jeg ved, hvor lidt Tillid der bliver tillagt Vidnesbyrd uden Ed, lod jeg

Vidnerne edsfæste. Jeg skal senere komme tilbage hertil. Maa jeg blot i Parentes sige: Er man nu sikker paa, at disse unge Piger, som man i en hel Maaned i Pressen har betegnet som Menedere, og som man ogsaa her i Salen har brugt saa stærke Ord om, i deres sidste Ord have sagt Sandheden? Hvorledes ere disse Forhør afholdte? Jeg beder navnlig ærede Medlemmer af Venstre, der have været saa ivrige i Kampen for Retsreformen, betænke, at den Kommision, der har været nedsat i denne Sag, er jo ikke et med et fuldt betryggende Retsforhør. Jeg har haft Lejlighed til at sige det før, at jeg tror, at den Mand, der leder disse Forhør, er en samvittighedsfuld Mand, men det er Systemet, der er galt. Man har set bedre Mænd end Schrøder knække sammen under dette System. Det er indlysende, at for Schrøder gælder det om at faa Sandheden at vide. Det viser sig, at i de to første Forhør — jeg husker vist ikke fejl —, som han afholdt over Kirstine Jensen, der har afgivet Forklaring i Aarhus, fastholdt hun alt, hvad hun har forklaret, men i det tredje Forhør afgiver hun en uoverensstemmende Forklaring. Hun kommer senere i Forhør og erklærer, at det har været under Pres af Dommeren. Dommeren svarer hende, at det passer jo slet ikke, og saa aftræder Kirstine Jensen. Men hvorledes har det Forhør været? Hvad er det for et Pres? Er der blevet sagt til de unge Piger, som det er meddelt mig ikke en, men mange Gange: De lyver jo! Er det sandt, at Fru Bransholm har været til Stede i disse Forhør og har haft Lejlighed til i selve Forhørslokalet at tage den unge Pige i Armen og Haanden og blive ved at ruske hende stærkt og sige: Men det er jo ikke sandt, hvad du siger. Sig dog Sandheden! Lad os faa at vide, hvorledes disse Forhør ere blevne ledede og afholdte.

Jeg erindrer om, at Formen, hvorunder disse Forhør afholdes, er den, at Hr. Schrøder er til Stede, der er Opdageren Hr. Carlo Olsen, og der er Protokolføreren. Det er alt. Offentligheden har været udelukket. I Aarhus var Offentligheden dog ikke udelukket. I Aarhus kunde Fru Bransholm og jeg og hendes Sagfører og min være til Stede, enhver kunde være til Stede, og Dommeren var meget omhyggelig med at formane de unge Piger. Gang efter Gang gentog han Spørgsmaalene, og alle havde Indtrykket af, at Pigerne talte Sandhed. Der blev rettet Spørgsmaal og det meget kraftige Spørgs-